

Володимир Піка

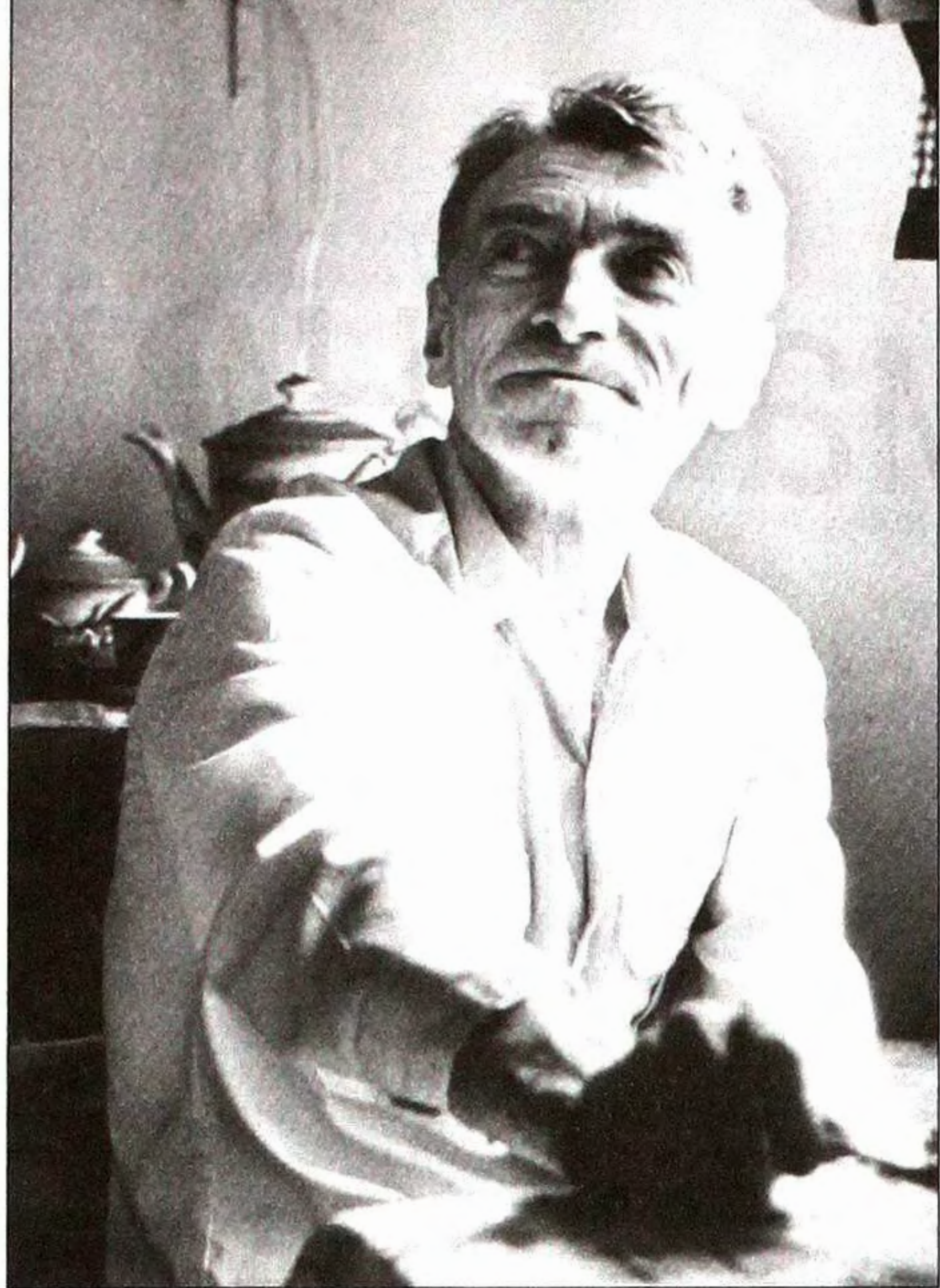
Три зустрічі з капітаном

42

- Віктор Конєцький у фільмі «Біль». 26 квітня 1986 року.
- Віктор Конєцький, 2 серпня 1986 року.
- Віктор Конєцький і знімальна група фільму «Біль». 2 серпня 1986 року.
- Селище Якір, пароплав «Чайковський», знімальна група кіножурналу «Жорна» з «Укркінохроніки»: Анатолій Сирих, Світлана Коробіна, Володимир Піка. 11 вересня 1987 року.

Віктор Вікторович Конєцький — капітан далекого плавання, російський письменник-мариніст. Народився 1929 року. 1952 року закінчив Вище Військово-морське училище і плавав штурманом на аварійно-рятувальних суднах. Пізніше, на посаді капітана брав участь в перегоні суден Північним морським шляхом. Перші оповідання з'явилися 1956 року. Автор близько 30 книг: «Солоний лід», 1969; «Серед міфів і рифів», 1972; «Морські сни», 1975; «За Доброю Надією», 1977; «Вчорашні турботи», 1979; «Третій зайвий», 1983 та ін. Автор сценаріїв фільмів: «Смукастий рейс», 1961, спільно з О.Каплером; «Шлях до причалу», 1962; «Завтрашні турботи», 1963, спільно з Г.Ароновим; «Тридцять три», 1966, спільно з В.Єжовим і Г.Данелією.

Наприкінці квітня 1986 року в Ленінграді разом з режисером А.С. та директором С.К. ми знімали епізоди до нашого антиалкогольного фільму. На зорі перебудови це хвилювало всіх, але яскравих героїв не вистачало. Одного разу ввечері Толя сказав Світлані: «В цьому місті живе наш улюблений письменник. Давай зателефонуємо йому.»

26 квітня 1986 року. Ленінград.

Приїхали на 15 хвилин раніше і чекали на подвір'ї на лавочці, щоб бути по-військовому точними. Подзвонили рівно об 11.00. Господар відчинив двері. Невисокий, тендітний, в капітанському кітелі з золотими шевронами і... з готовим планом зйомки в голові.

Нас охопив острах. На стіні для нас — велика карта СРСР. На столику книжки, фотографії загиблих кораблів, портрети покійних Висоцького, Даля і Казакова. Капітан сухий, тверезий, говорить коротко, немов рапортує, але це нас не рятує. Плівка в «Конвасі» закінчилась через 10 хвилин.

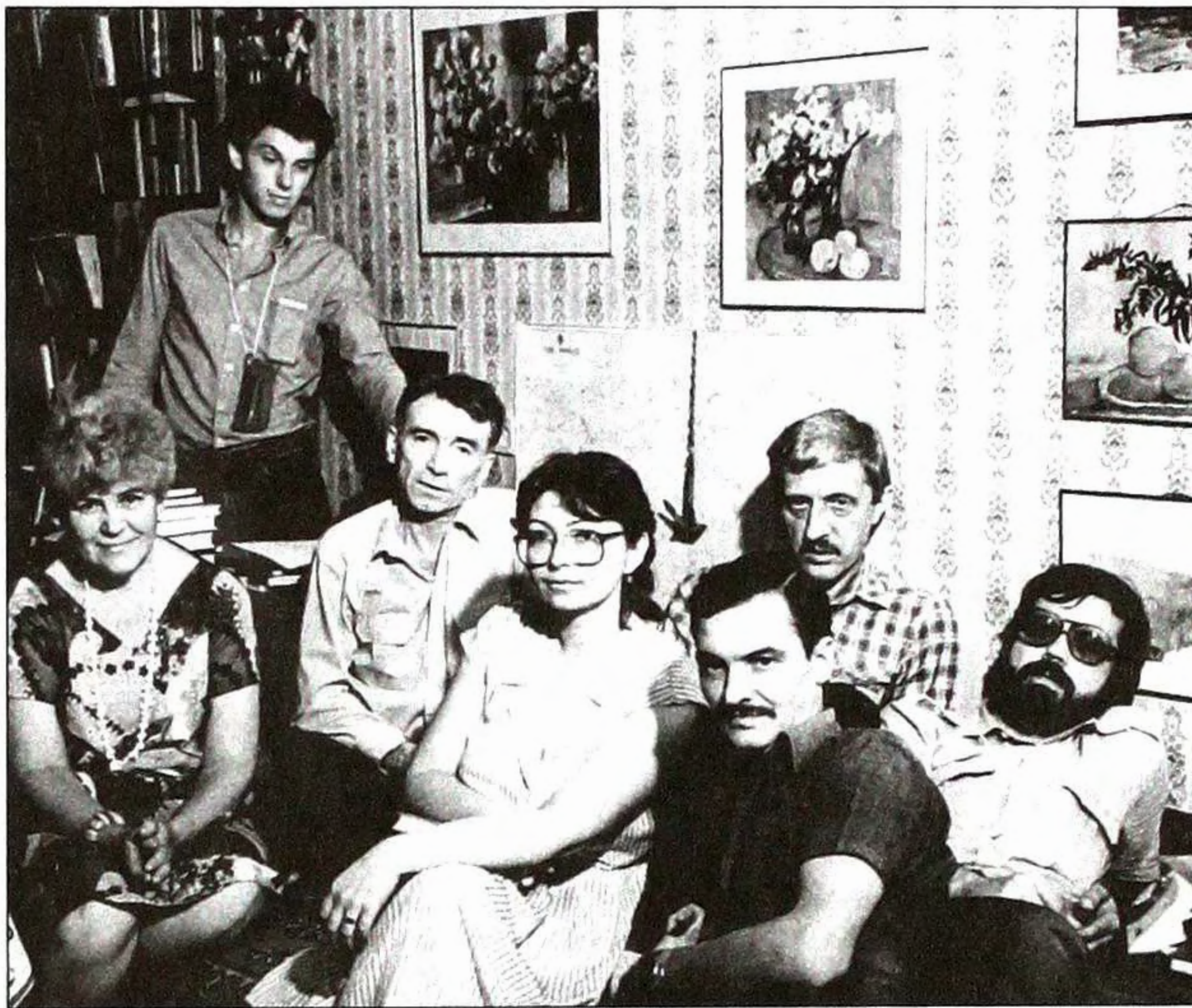
Решту часу витріщались на улюбленого письменника і гарячково шукали місце для автографів. Саме в полудень, немов гармата в Петропавловці, за нами хряпнули двері. Все чесно, як домовились. В голові засіла фраза: «А географію ви знаєте ще гірше, ніж історію». Стало ясно, що ми сюди ще повернемося все перезнімати і фільм наш буде називатись «Біль».

2 серпня 1986. Ленінград.

Цього разу зустріли, як рідних: синхрон з «Ерою» в кімнаті, чай з варенням на кухні і фото всієї компанії на тахті. Ніхто нікуди не поспішав.

На прощання: «Володю, надішліть мені фото для нової книжки».

Ми тягнемо вниз по сходах свої ящики і штативи, а я починаю жалкувати, що не зняв Конецького у капітанському кашкеті, як у романі «За Доброю Надією». Я розумію, що не зроблю цього ніколи. Фотографія і кіно несумісні, як геній і злочинство.

8 жовтня 1987 року. Селище Якір.

Чорнобильські справи. Ніч. Біля пристані дрімає дюжина теплоходів: дніпровських, волзьких, донських... Наш - «Чайковський». Поряд інші «композитори» і «письменники» — всі носом до берега. На березі бетонні плити. На плитах — залізна будка на колесах. В ній вечорами крутять кіно. Найчастіше — «Смугастий рейс» Данелії. Ті, кому не вистачило місця в будці, ті, хто курять, — в темряві слухають звук. Над тихою водою чутно далеко і чисто. Зона тверезості!

«Красиво пливе ця група в смугастих купальниках!..» — після знаменитої фрази Ланового можна йти спати.

Титри... Пригадується квартира В.В. на Васильєвському острові, переповнена книгами й акварелями, географічна карта, Олег Даль, який ховався у ній від дружини і ми самі, минулорічні, тепер уже із зовсім іншого життя.

Віктор Вікторович Конецький народився в один день із Пушкіним — 6 червня. Не знаю, поталанило йому чи ні, але ювілеї якось не складаються. Тепер, коли фанфари 200-річчя Пушкіна відгриміли, я хочу тихо сказати 70-річному Капітану — доброго Вам здоров'я і довгого-предовгого щасливого плавання.

Ми Вас любимо.